

[Energiministeren]

med meget stor raffinaderikapacitet plus et antal private raffinaderier, ser man, at de står foran at skulle nedtrappe til henimod halvdelen af deres nuværende raffinaderikapacitet. Og billedet er tilvarende alvorligt, når vi ser på de øvrige europæiske lande.

Hvorfor? Ja, det er et resultat af, at vi sparer, og det skal vi ikke være kede af, tværtimod. Den stilling, Danmark har som førende energisparenation, skal vi gerne udbygge. Det er en af grenene i vores energipolitik. Det er også et resultat af, at vi lægger om til kul, også en tilsigtet del af vores energipolitik, og det er et resultat af, at vi er i fuld gang med at indføre naturgassen i dele af landet og omlægge fra olie til den mere miljøvenlige og fra vores egen undergrund fremdragne naturgas. Der er altså nogle grundlæggende ting, som betyder, at raffinaderikapaciteten i Europa som helhed og i Danmark er blevet for stor, og det er det problem, vi skal prøve at håndtere bedst muligt.

Hr. Søren Hansen ville ligesom lægge i det, at disse undersøgelser af mulighederne for afsætning af et raffinaderis produkter i Danmark ikke havde været tilstrækkelig helhjertede eller dybtgående. Det skal jeg ikke vurdere, det er min forgænger, der har foretaget disse undersøgelser, men jeg har på samme måde fået redegørelsen fra DOFAS, og jeg har ingen grund til at fæste lid til, at alle de forhandlinger, som har været ført mellem DOFAS og de danske olieselskaber med hensyn til at sikre en sådan afsætning, ikke skulle være ført på den rimelige måde, som man måtte forudsætte. Jeg bidrager naturligvis gerne med oplysninger, i det omfang jeg kan, hvis der er ting, som er af betydning for, at der fortsat kan være raffinaderidrift på Stignæs.

Som jeg sagde i mit indlæg, anser jeg det grundlæggende for en fordel, hvis vi har tre raffinaderier i stedet for to. Jeg ønsker ikke, at man får en sådan nedgang i raffinaderitallet. Det er alt i alt en fordel, ikke alene for beskæftigelsen på egnen, men også for vor samlede forsyningsikkerhed. Jeg er enig i det, fru Lone Dybkjær sagde om det spørgsmål.

Hr. Tommy Dinesen spurgte: hvad så med Essoraffinaderiet i Kalundborg? Dér gælder så omvendt, at i det øjeblik man fulgte SFs forslag til beslutning om at sikre et bestemt

af de tre raffinaderier og binde en betydelig del af den danske afsætning netop til dette raffinaderi, så kommer – det må jeg sige, og jeg tror, at ingen vil modsige mig – for alvor spørgsmålet om de to andre raffinaderier, herunder Essoraffinaderiet i Kalundborg, ind i billedet. Det vil sige, at vi her taler om en sammensat mekanisme, hvor jeg meget vel forstår hr. Tommy Dinesens og SFs ønske om at sikre Stignæsraffinaderiet, men hvor vi vel retfærdigvis må sige, at der er en sammenhæng med de eksistensmuligheder og den konkurrenceevne, som andre raffinaderier har. Derfor er det et sammensat billede.

Det er ulykkeligt, at udviklingen har medført, at der, som det ser ud i øjeblikket, er tale om en lukning af raffinaderiet på Stignæs. Men hvis man fulgte SFs forslag, så ville man komme ind i en række yderligere problemer, herunder problemet med afsætning, som hr. Arne Christiansen var inde på, og man ville også komme ind i en principiel diskussion om statens rolle i hele handelsledet, altså andelen af afsætningsmarkedet.

Søren Hansen (S):

Det radikale venstre overraskede ikke, men sagde som sædvanlig både lidt for og lidt imod. Var det mon for at dølge mangelen af egne standpunkter, at der skulle sparkes lidt ud mod nogle af os andre? Den tanke kan man i hvert fald få.

Jeg synes ikke, at det er helligt at anbefale, at man helhjertet gør, hvad muligt er, for at undersøge mulighederne for at redde en vigtig arbejdsplads, en vigtig virksomhed, og for at bevare et meget stort antal arbejdspladser i et område, som er hårdt ramt i forvejen.

Jeg synes også, det er vigtigt, at vi vurderer denne problemstilling i forhold til de andre forhandlinger, som i øjeblikket foregår på det område, der her er tale om. Der er en sammenhæng, og den bør med ind i billedet.

Jeg ser i øvrigt også en væsentlig forskel mellem situationen på Scanglas og på den virksomhed, vi her taler om, Stignæsraffinaderiet. Her er der nogle åbninger, her er der nogle muligheder, som ikke var til stede, da Scanglassagen var oppe, og det er disse muligheder, vi finder det er fantastisk vigtigt at undersøge. Spørgsmålet er, hvornår disse forhandlinger skal sættes ind, hvornår det er fornuftigt for den ene og for den anden part